

הניד באבהות על ילד לא לו. הילד נלקח לאימוץ אחרי תובע את הילד לעצמו — כדי לחנכו באורח דתי קיצוני

נלי רוצה

להתחתן, וביתניים מחפשת אב חוקי לילד שנולד לה, אחרי שהאב האמיתי של הילד לא מעוניין להכיר בתינוק ובה.

נורית המשיכה ואמרה, שאם אותה שרה אמין לא תמצא אדם להתחתן איתו, יקחו לה את הילד וימסרו אותו לאימוץ, ואז אותה שרה אמין עלולה להידרדר לנזות.

הסכמתי לראות את שרה, כדי לשמוע מפייה מה בריוק קורה. ג'וג'ו עוגן, נורית חבקין ואני נסענו לבית החולים אסף הרופא. הם הסבירו לה מי אני, והיא אמרה לי תיכף שהיא מסכימה להתחתן איתי, כדי שיהיה אבא חוקי לילד.

שרה אמין מצאה חן בעיניי מהרגע הראשון. היא נראתה לי כחורה מיסתורית, ועניין אותי למה מישפחתה לא מכירה בה.

הם הגעילו אותי!

מרוב סקרנות נסעתי לבית הוריה, שהם קראים, כמושב מצליח שליד רמלה. הצגתי את עצמי לפני ההורים, ואמרת שאני האישי שעומד להתחתן עם שרה, ושאני מעוניין שיחדשו את הקשרים איתה. נסעתי גם לבית סכה וסבתה ככפ"סבא, ושוחחתי איתם.

סיפרתי לשרה על הביקור אצל קרוביה, והיא התנפלה עליי ואמרה שזה היה מיותר, כי היא לא רוצה כל קשר איתם. היא כיום בת 18, ועזבה את ביתה בגיל צעיר והתגלגלה ממקום למקום.

חיכיתי ששרה תוכל לעזוב את בית-החולים, לתינוק היתה צהבת ולשרה לא היה לאן ללכת. היא סיפרה לי כי אבי של התינוק נרקומן, שאינו רוצה בתינוק וגם בה אינו רוצה.

האם שרה אמין, היא שמסרה שבגללן הועמד יעקב קטרי לדין.

אני התכוונתי לפנות למישרר השיכון ולבקש דירה עבור שרה והתינוק, הקשרים של שרה אמין עם קבוצת הסרסורים והזונות נראו לי תמוהים. לא הבנתי מדוע בחורה שאינה זונה קשורה איתם. אני הייתי מאוהב בשרה, ולא

התייחסתי לכל הפרטים האלה. אני הצהרתי ברבנות ובבית-החולים שאני אבי הילד ואף קראתי לו בשם יוסף, על שם אבי, שנפטר בינתיים.

עברנו לגור בשכונת שפירא, בבית של נורית חבקין. עם שרה לא קיימתי יחסים, מפני שהיתה אחרי לידה. אני הבנתי שעם הזמן נחיה כמו כל זוג אחר. האווירה בביתה של נורית לא היתה לרוחי. גרו שם גם נאפו גינדי, שרה שטיינר וג'וג'ו עוגן.

רציתי להוציא את שרה משם, ואמרת לי זאת. היא אמרה שהיא רוצה להשאיר, כי הם עזרו לה בחיים.

שרה אמין ביקשה שאסיע את חברותיה הפרוצות למקום עבורתן בכביש פלמחים, בכניסה לכפר גבירול. אני נהגתי לנסוע עם הזונות ועם ג'וג'ו עוגן. תמיד הורדתי אותן במקום העבודה, והמשכתי לדרך.

העולם של הזונות היה זר לי. מעולם לא התחברתי עם אנשים כאלו, ובחיי לא היו לי קשרים עם פרוצות. תמיד היו לי ידידות צעירות בנות 17-18, ולמעשה אפשר לומר שהטיפוסים האלו הגעילו אותי. אני די ילדתי, ולא מסוגל ליצור קשר עם אשה מבוגרת. נשארתי בבית הזה רק בגלל שרה, שאותה אהבתי, והתינוק שאליו נקשרתי וראיתי בו את בני. קנתי לתינוק כל מה ששרה ביקשה ממני.

כתאריך ה'31 בינואר 1983 היתה שרה אמין אמורה להיות בבית המישפט לנוער בקשר לילד. אני לא רציתי לקחת אותה לשם. פחדתי שיקחו לה את הילד. לקחתי אותה כאוטו, יחד עם נאפו גינדי, ואמרת לה שניסע קודם לקנות לילד חיתולים.

כדרך ראתה שרה שאנחנו נוסעים למקום אחר, ואני הסברתי לה שאני רוצה ללמד אותה לנהוג באוטו.

נסענו לקרובי-מישפחה, כדי להדי מינס לטקס ברית-המילה, שאמור היה

להערך לילד למחרת. יום קודם הייתי אצל אחי בכרם-התימנים וביקשתי ממנו כסף עבור הברית. אחי, שרדע שהתינוק לא שלי, אמר שיחדל לדבר איתי בגלל זאת.

הייתי גם בבית אחותי ברחובות. יצאנו מבית אחותי בין 2 וחצי ל-3, לכיוון כביש פלמחים. לפני הכניסה לפרדס, חמישה מטר, עקפה אותי מכונת סובר. השייכת לקצין בי צה"ל.

כפרדס אמר לי נאפו גינדי: "יש בחורה שוכנת בכניסה לפרדס" בלמתי את האוטו ונסעתי אחורה, כמטר וחצי, ואז ראיתי בחורה שוכנת.

קפצתי מהאוטו והלכתי לכיוון הבחורה ששכנה. זיהיתי שוויי רוזה וקנין. צעקתי: "רוזה, רוזה!" לא היתה שום תגובה. ראיתי את הסוברו מאחורי.

ניגשתי לחלוננו של הקצין ואמרת לי, כי בחורה שוכנת כפרדס ואי אפשר להשאיר אותה ככה, וצריך לקחת אותה לבית-חולים.

הקצין הסתכל על הבחורה כחצי דקה, פנה אלי ואמר לי, שאסור לגעת בה כי היא מתה.

ביקשתי ממנו שיצלצל למישררה, כי לי יש סידורים של ברית-מילה של הילד שלי. למעשה, לא רציתי להשאיר במקום, כי הייתי מבוקש עליידי המישררה.

נסעתי משם. שרה אמרה לי בדרך, כי הקצין רשם את מיספר האוטו שלי. ביקשתי מנאפו גינדי לרשום את המיספר של הקצין. נאפו לא הספיק, ואני רופתי אחרי הקצין עד לתחנת הדלק.

נסעתי הביתה, בדרך אספתי את שרה שטיינר ממקום עבורתה בכביש פלמחים. עוד בחורות עלו לאוטו. בבית ספרנו לשרה ולנורית ולג'וג'ו מה שראינו. כעבור שלושה ימים נעצרתי עליידי המישררה. סיפרתי בדיוק מה שקרה. נאפו גינדי, שהיה גם כן עצור סיפר אותנו דבר.

"אין לי אף אחד אחר"

שרה אמין מסרה עדות ארבעה ימים אחרי שנעצרת. היא סיפרה שנעלתי נעלי אדיס. ומסרה עדות זהה לעדותי.

היא סיפרה לשוטרים שלא נוח לה להיות איתי וכי לא נוח לה שחתימתי על הילד. היא אמרה להם שהיא לא אוהבת אותי, ושהיא רוצה לחיות עם הילד אצל האבא שלו.

זה היה הדבר שגרם למישררה לפברק כל מיני עדויות שבאו יותר מאוחר, ואשר הפלילו אותי. באותן עדויות מסרה שרה שעצרתי את האוטו במרחק של 30 מטרים מהכביש, ושנכנסתי יחד עם רוזה וקנין לפרדס. נאפו גינדי אמר, שעצרתי 80 מטרים מהכביש.

כעדות נוספת סיפרה שרה אמין שהיא ראתה בחורה עומדת ליד הכביש. אחרי זה סיפרה שראתה בחורה עומדת בפתח הכניסה לפרדס, בצד שמאל. במרחק של 15-20 מטרים. הקרו אותי שעות ארוכות, כשאני צועק שאני חף מפשע. המישררה לא רצתה לשמוע.

באחד השלבים של החקירה אמר לי מפקח שלום ישראלי: "יעקב, בינינו

בבית-המישפט טען כי לא דיבר עם רוזה מעולם. קטרי גילה את גופתה של רוזה וקנין כשעבר עם שרה אמין ונאפו גינדי במכוניתו ליד הפרדס.

הנרצחת רוזה וקנין שעבדה בזנות בכביש פלמחים. חבריו של קטרי ביקשו להלן אותו בביתה וכך הכיר אותו יעקב קטרי.

הנעליים הגשש ראה עקב בות נעליים אחי רות, ובכל זאת הועמד קטרי לדין.

לכין עצמנו, אתה היית במקום. אין לי אף אחד אחר. את מי אתה רוצה שאביא לבית-המישפט, אם לא אותך?"

רס"ר אברהם רוזה, במשך כל שלבי החקירה, צעק עליי: "אתה הרוצח!" הייתי אז עצור בבית-המעצר בחוץ בות. לא החזקתי מעמד. מצאתי בתאי המעצר שפופרת של שמפו נגד כינים, שעליה היה מודפס רעל - לשימוש חיצוני בלבד. רוקנתי את השפופרת ובלעתי את תוכנה. רציתי למות.

הייתי מהוסר הכרה במשך יומיים. סחבו אותי לבית-החולים ככול באויקים בידיים וברגליים. החזירו אותי לכלא מטושטש לגמרי.

היה קשה להשלים עם המציאות. הבנתי שתפרו לי תיק, הכל היה מפוברק, למשל, עדותו של הגשש המישרתי שטען בעדות הראשונה שלו כי הוא רואה כניסה של נעליים שנכנסות לתוך הפרדס עד לפני בלימת צמיגים של מכונית, וכי אינו רואה שום עקבה וזה לאותה עקבה, שראה נכנסת. בכיוון הזה, לכן צילם את העקבה ואת הצמיגים של אותו הרכב.

אחרי ששרה אמין ונאפו גינדי שינו את עדותם, ואמרו שנכנסתי ויצאתי מהפרדס, פיתאום אחרי 17 ימים, אותם נעלים שנכנסו ובעדות הראשונה לא יצאו מהפרדס — יצאו לפתע בעדותו השנייה של הגשש! דבר זה מראה עד כמה שהגשש ניסה להתאים עצמו לעדויות של שרה ונאפו, שהפלילו אותי.

עימות בבית-קפה

אותן נעליים, שעקבותיהן נראו, היו במיספר יותר גדול משלי, ולא היו נעלי אדיס, כמו שאני נעלתי (גם לפי עדותה של שרה אמין).

הואשמתני ברצח לפני השופט אורי שטרומן ונשלחתי לבית-המעצר ברמי לה. (המשך בעמוד 64)